

KIS HATÁR

OS

„Ha például multkor, mikor oly nagy beteg voltál, ott feküdnél még most is a karszékben?“
(Lásd a 122. l.)

8. sz. — 1872/73.

VI IV. kötet.

1518.

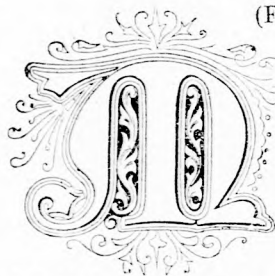
ében Pesten.

MATYI ÉS PETI

vagy :

az élet egy korálszigeten.

(Folytatás.)

INDEZIDEIG a kapitány annyira el volt foglalva, hogy nem ért rá szemlét tartani a hajó legénysége fölött; egyszer azonban kihirdette, hogy legközelebbi vasárnapon kirukkoltatja az egész hajónépséget, apraját, nagyját, és megvizsgálja, ki és milyen állapotban van a hajón. Matyi barátunk ennek nem nagyon örvendett, mert ott lenn a hajó fenekén valahogy csak megélhetett rongyos, kopott ruhában; de hogy lépjen a kapitány elé? Mit fog ez mondani, ha meglátja?

Épen ilyen szomorú gondolatokkal foglalkozott, midőn az ácsmester dézsát adott kezébe, hogy vigye föl a konyhába Bogrács bácsinak, már meg van igazítva. Matyi tehát belépett a konyhába s véletlenül ott találta a főszakácsot, Bogrács bácsit, ki egy kuktával épen jó kolbászt készített ugyanazon sertések husából, melyeket Matyi hozott a hajóra.

„Bogrács bácsi, elhoztam a dézsát, már meg van igazítva,“ szolt Matyi.

„Igen? No jó, köszönöm,“ felelt a főszakács s midőn Matyi már menni készült, hirtelen utána kiáltott: „Hahó! Megállj csak, kis barátom, szeretnék kissé beszélgetni veled. No, ne félj, itt nem hallja meg senki; én még

nem szoltam rólad, sem pajtásodról egy szót sem senkinek, pedig gyanítom, hogy szökevények vagytok mindketten és én nem szeretem a roszbán bátorítani a gyermeket, főleg mikor oly jó szülőktől, oly kellemes otthonból szöknek meg, mint te, Matyi fiam . . .“

Matyi e szavakra elvörösödött, de a főszakács szeliden folytatta:

„Nem akarom, hogy bajatok legyen, azért nem szoltam. De el ne bizakodjatok, ne higyétek, hogy a kapitány semmit sem tud arról, miként jutottatok hajójára . . . meglehet, hogy többet is tud rólatok . . . No, hanem ezt csak figyelmeztetésül mondom; tulajdonképen másról akartam beszélni. Ugy-e, te csak ugy bolondjában szöktél meg hazulról, nem hoztál magaddal semmiféle ruhadarabot azon kívül, mely rajtad van?“

„Nem bizony!“ sohajtá Matyi.

„Tudtam! Meg is látszik rajtad. Hanem én nem türhetem, hogy ily siralmas rongyokban járj; van a szekrényemben mindeféle fehér és felsőruha, kiválogatunk egypár darabot és felöltözködöl tisztességesen.“

Képzelmelni, milyen nagy volt Matyi öröme! Szinte könybe lábadt szeme és meghatottan felelé:

„Oh! ön valóban nagyon jó, Bogrács bácsi!“

„Soh'se emlegesd jószágomat; majd kifizeted a ruhák árát a béredből, a mit utazásunk végével kapni fogsz, ha ugyan a kapitány ad neked is fizetést. Hanem most mondd el nekem, édes fiam, hogyan és mért jöt-

tél te ide a hajóra? De őszintén mondj el mindent, ne félj semmitől, mert látod, hogy én csak javadat akarom.“

Erre Matyi elmondta az egész történetet s nem kevés könnyullatás közt bevallott mindent, nem titkolva és hozzá nem toldva semmit.

„Ugy látom, az a semmirevaló Peti oka mindennek,“ szolt aztán Bogrács bácsi. „Ne félj, nem bántom őt sem. Hanem te, Matyi fiam, most aztán jól viseld magad, légy szorgalmas, becsületes, hogy majd ha hazatérünk, jó bizonyítványt kaphass és én is tanuskodhassam melletted; ez legalább némileg meg fogja vigasztalni szüleidet és erre szükség lesz, mert bizony nagyon megszorítottad őket.“

E szavakra szegény Matyi, kinek igen érzékeny jó szive volt, hangos zokogásba tört ki; de csakhamar letörölte könyeit s ment ismét dolgára Baltás gazdához, az ácsmesterhez.

Olyan nagy hajón, mint a „Herkules“ volt, a főszakács mindig befolyásos ember és Matyi csakhamar minden tekintetben érezni kezdé, milyen jó az, hogy őt Bogrács bácsi pártfogása alá vette. Például Jakab mester, a másodkormányos, kit mindig bosszantott a gondolat, hogy Matyit és Petit tulajdonképen ő hozta részeg állapotában a hajóra s ezért rosszul is bánt Matyival és a legkellemetlenebb dolgokat végeztette vele, — Jakab mester is megváltozott, mióta észrevette, hogy Matyi kedvence Bogrács bácsinak. Ennek pedig az a

magyarázata volt, hogy a másodkormányos leginkább függ a szakácstól, mert mikor ebédre csöngetnek, először a kapitány és a főkormányos ülnek asztalhoz, a másodkormányos pedig ezalatt künn vigyáz, és ha a kapitány ur meg a többiek megesznek minden jó falatot, Jakab mesternek be kell érnie a maradékkal. De ha a szakácsesal jó barátságban van, ekkor az mindig félretesz az ő számára is egy-két jó falatot, és mert Jakab mester bizony szeretett jól ebédelni, megtette Bogrács bácsinak azt a szívességet, hogy nem bánt többé oly rosszul Matyival s nem végeztette vele oly nehéz munkákat.

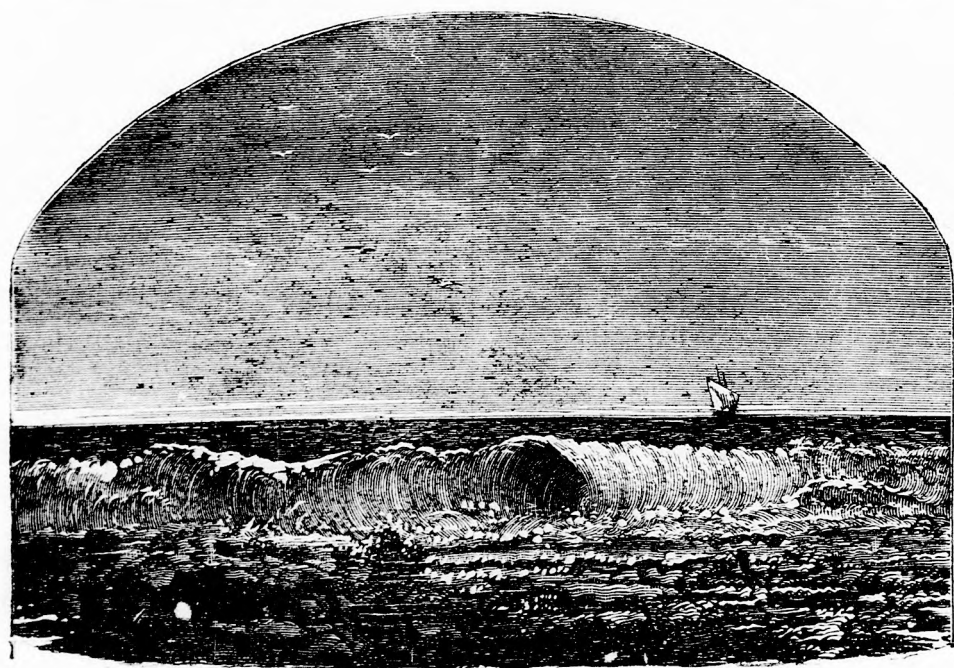
Igy aztán békességben éltek, mi alatt a „Herkules“ mindinkább közeledett az egyenlítő forró égálgájához; a szél mindig gyengébb-gyengébb lön, utoljára egészen megszűnt s a hajó majdnem mozdulatlanul állott, alig haladt valamicskét előre. A nap rettentő forrón sütött, úgy hogy fent a fedélzeten alig lehetett megállani; a vitorlák lankadtan csüngöttek alá s a tenger vize is elvesztette üde, habzó színét. Olyan volt, mintha olajjal elöntötték volna. Még éjjel is olyan meleg volt, hogy lenn a szobákban nem lehetett aludni s a matrózok mind kiköltöztek a fedélzetre; csakhamar követték a jó példát a kapitány és Andor urfi is, kényelmes nyugágyaikat fent terítettvén szét s ott pipázgatván a szelid hold fényénél, melytől ők nem féltek. A tengerészek közt t. i. azon babona él, hogy a ki éjjel

a holdvilág ellen el nem fõdi arczát, annak majd eltorzul a képe és soha sem nyeri többé vissza rendes formáját. Matyi ezt nem akarta hinni és nem takarta el fejét, és nem is történt semmi baja.

A nagy hõségen kívül még egyéb bajokat is kellett szenvedni a legénységnek a szélesendes idõ alatt. A „Herkules“ azelõtt czukrot szállított volt, s ez tömérdek mindenféle férget és bogarat esalt volt a hajóra, melyek a nyilásokba elrejtõzve ott maradtak késõbb is. Most a nagy hõségre kibujtak rejtekükbõl és százan-kint mászkáltak mindenfelé a hajóban, megettek mindent, a mit elõtálatk, bebújtak a husos ládába, a zsiros fazekakba s berepültek még az emberek szájába is, mikor ezek be-

széltek; különösen Jakab mesternek egyszer ilyen bogár oly erõsen neki-repült egyenesen az orrának, hogy szinte kék folt maradt utána, min aztán a többiek nagyot nevettek.

Volt azonban még más baj is, sokkal nagyobb az elõbbinél. Valamelyik ügyetlen matróz tudniillik elfelejtette egyszer befõdni a vizes hordót. Minden hajón vannak pedig patkányok, melyek igen szomjas állatok s nagyon ügyesen hozzá tudnak furakodni a vízhez. Öreg tengerészek beszélnek, hogy ha a hordó tetejérõl már el nem érik a patkányok a vizet, akkor ugy segítenek magukon, hogy egymásba kapaszkodnak, azaz egyik a szájába veszi a másiknak a farkát és így lebocsátkoznak a víz színéig. Hanem a „Herkules“

patka
kók
tyan
pedi
kezd

m
h
s
b
r
r

patkányai, úgy látszik, ügyetlen fiz-
kók voltak, mert egynéhány belepoty-
tyant a vízbe s ott megfult; mire
pedig ezt észrevették, a már rothadni
kezdett patkánytestektől megbüdösö-

dött a víz. És mégis ezt kellett inni,
mert más nem volt.

A kapitány és Andor urfi köny-
nyen túrték a bajt, mert volt min-
denféle illatos boruk, s egyéb szerük,

A KELLETLEN FÜRDŐ. (Lásd a 118. l.)

melylyel a víz rossz szagát eltüntették;
hanem a szegény matrózok bizony
sokat szenvedtek, míg végre Bogrács
bácsi kieszközölte, hogy a kapitány
nekik is adatott ezukrot és ezitromot,
melylyel a vizet keverhették. Annál

nehezebben túrték pedig ezt a kelle-
metlenséget, mert a „Hercules“ épen
sörrel és borral volt megrakva s min-
denki tudta, hogy több száz hordó
pompás ital van az alsó részekben
fölhalmozva. A vakmerőbbek zugolódni

is kezdtek és kijelentték, hogy ők sokáig nem tűnnek, hanem csapra ütik a hordókat. Matyi barátunknak is része volt a bajban s midőn a hűzös vizet itta, mindig könnyes szemekkel emlékezett meg szülő földje hűs forrásairól és csörgedező patakjairól.

(Folytatása következik.)

A KELLETLEN FÜRDŐ.

(Képpel a 117. l.)

A kit im a kádban látunk :
Laczi, régi jó barátunk.
Ámbár régen mult, hogy itt volt,
Egy szikrányival sem jobbult.

Ma is ott a gyenge fagyon
Ugrádozott vigan nagyon.
Mondták neki : „Laczi, Laczi,
Le fog alattad szakadni !“

De Vad Laczi járta, járta :
„Hej, nem esem én a sárba !
Nem én —“ egyszerre csak bumm, zsupsz !
Laczi, hasztalan dulsz és rugsz.

Fülig sáros lett a legény,
Majd hogy bele nem fult szegény !
Jó nagyanyja holtra ijedt :
„Uram bocsá, soha ilyet !“

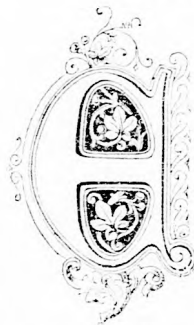
„Hamar, hamar, Julesa, Sára,
Hamar friss vizet a kádba !
Te meg Laczkó, vásott fattya,
Mars a hidegbe, a fagyba !“

„Jaj megfagyok ! Jaj be hideg !
Reszket bennem minden ideg !“
„Mind hasztalan, gonosz fattya !
Megmosdatunk !“ — így szól atyja.

A hab freccsen, Laczi szísszen,
Sehogy sem jó most a vízben.
De az édes, jó nagymama
Laczit gyorsan megmosdatja.

MARISKA KUTYÁJA.

(Vége.)

HEGYSZER egy gazdag ur meglátta a kutyát s száz forintot ígért érte Mariskának. A szegény kis leány ugyancsak meg volt erre akadáva ! Száz forint ! Nagy pénz ez szegény embernek s Mariska ezzel boldoggá tehetette öreg apját, kinek talán soha sem volt annyi pénz kezében. Mariska tehát rászánta magát, hogy oda adja a kutyát ; de midőn válnia kellett volna tőle, sirva fakadt, megölelte a derék Bátor bozontos fejét és nem tudta elbocsátani. Oly nehezére esett, hogy idegennek kezére bocsássa a szép állatot, melyet megmentett s mely oly hű volt hozzá. Szerencsére közbejött apja, az öreg Ambrus gazda s midőn megtudta, miről van szó, így szólt :
„Abból nem lesz semmi sem ! Száz forint sok pénz, de nekem nem kell, ha jó leányomnak bánatot okoz. Ezen állat az ő kedvence, — maradjon az övé, mi majd dolgozunk és majd csak megélünk valahogy.“

Mariska tánczolt, ujjongott örömeiben s „Bátor“ vele ugrált, mintha tudta volna, milyen veszedelemtől menekült meg.

Igy aztán megint együtt éldegéltek csöndesen s végre bekövetkezett a tél, keményen fagyott, havazott, s Mariska, ha dolgait végezte, a jó meleg kályha mellé bujt, míg „Bátor“

lábai mellett feküdt és így aztán nem bánták, ha kint a hózivatar dühöngött.

Egy napon az öreg Ambrus gazda és fia fáért mentek az erdőbe. Kemény, esikorgó hideg volt, estefelé pedig szörnyű hófergeteg támadt, úgy hogy Mariska aggódni kezdett; már egészen beesteledett s mégsem jöttek. Mariska aggodalmak közt ült az ablak mellett s egyszerre ijedten összeborzadt . . . Mintha távolból segélykiáltást hallott volna; „Bátor“ is fülelni kezdett s midőn néhány másodperc múlva a hang újból hallható volt, a kutya szűkülve az ajtó felé rohant. Mariska összeborzadt és szintén sietett ki, — de az ajtó előtt habozva megállott . . . Nem hallatszott többé semmi hang, csak a szélvész süvöltött és csapkodta a havat. A kis leány kezeit tördelte kétségbeesésében, meg volt győződve, hogy apját és testvérét érte valami szerencsétlenség, — de hol keresse őket ebben a sötétségben, ily szörnyű fergetegben, midőn az utnak sem volt semmi nyoma?

Ezalatt „Bátor“ hol előre szaladt, hol visszajött és nyugtalanul csaholt; Mariska gondolván, hogy a kutya szimatolása talán rávezeti valamire, ment utána térdig lábolt a fagyos hóban. Végre egy dombra jutottak, melynek egyik oldala nagyon meredek volt. Itt a kutya megállott és kínosan kezdett ugatni, — — itt valaminek történnie kellett. A kis leány megkísérettette lemenni a meredek lejtőn, de látta, hogy hiába erőlködik, lecsuszának és halálát lelhetné, a nélkül hogy

segítene valamit. Az okos kutya, látván hogy Mariska hiába próbálkozik, egyszerre maga indult neki s persze, éles körmű négy lábával sikerült is lejutnia; nem sokára Mariska hallotta alólról a kutya hangos ugatását s ebből meggyőződött, hogy csakugyan ott lenn van apja és testvére a hó alá temetve. Gyorsan szaladt a faluba s hívott embereket, kik aztán köteleken leszálltak a mélységbe és szerencsésen kimentették Ambrus gazdát és fiát a hó alól.

Ily módon a derék „Bátor“ megmentette Mariska apjának és testvéreinek életét s bőven meghálálta a kis leánynak, a mit érte tett. Hogy azután még jobb dolga volt mint addig, s Mariska a világ minden kincseért sem vált volna meg tőle, azt mondanom sem kell.

AZ ELTÖRT BÁBU.

(Képpel a 128. l.)

Jaj istenem! Szörnyű eset!
Jaj, a babán nagy baj esett.
Jaj istenem, jaj, mi e' ?
A babunak nincs feje!

A jókedvű, kicsi Dorka
Még az imént tánczoltatta
S egyszerre a táncz között
Baba feje letörött.

Ottan fekszik, nem is alva,
Hanem teljesen meghalva.
S kinek van oly büvszere,
Melytől újból kihajtana
A szegény bábu feje?

SZENDE MISI ÉS TORKOS MARCZI.

— A bolondos rimeket igazítsátok helyre magatok. —

Misike jó kis fiú volt,
Kis könyvéből mindig tanolt.

De im nézzétek a Marczit —
Mindig vágott fura arczit.

Bár a szem a lélek tükre:
Ne hajtsatok ily fiúkre.

Jaj, hogy néz a neveletlen! . . .
Bizony isten, kiállhetlen.

Megint enni kér a tálba —
Pedig mennyit zabált dálba.

S ha nem kap meleg töpörtút
Mint a malacz, visít, ördüt.

(Folytatása következik.)

TEMETÉS TÉLEN.

Szürke felhő busan borong
Temetésre szól a harang.
Nővérüket az apácák
Sírva sírba lebocsátják.

A KIS HALÁSZOK.

„Psz! Anna! Pszt! Ne tedd azt!“
Iván szólt így hugához, midőn szép deczemberi napon künn álltak a kapu előtt. Már hideg volt, de még nem nagyon csikorgott, hó még csak itt-ott mutatkozott a hegyek tetején, bár a föld már ugyancsak keményre fagyott, a ház ereszeről pedig hosszú jégcsapok nyultak le. Iván és Anna jókedvűen ugráltak s próbálgatták a csuszkálást a jégtáblán; de nem ezért kiáltott Iván most Anna felé, hanem azért, mert a kis leány gunyosan kacagni kezdett egy szegény pupos öreg asszony fölött, ki épen a kapu előtt haladt el, lassan lépegetve, hátán nagy csomaggal, mely alatt szinte meggörnyedett.

„Ne nevedd a szegény öregem, Anna,“ szólt Iván. „Lásd, az nem szép, ha gunyolódunk valaki fölött azért, mert valami testi fogyatkozása van; tudod, hogy erről senki sem tehet.“

„Hiszen nem hallotta, hogy nevetek,“ szólt Anna fülíg pirulva; „olyan furcsa pupos!“

„Elég baj az szegénynek,“ felelt Iván. . . . „Hát ha te rajtad nevetnének így? Ha például multkor, mikor olyan nagy beteg voltál, kigörbült volna a hátad és ott feküdnél még most is a karszékben s nem volna más multságod, mint a bábu meg a kis pincsi kutya?“

Anna szégyenkezve lesütötte sze-

mét, mert érezte, hogy helytelenül cselekedett; aztán félénken bezárta a kaput, mintha félt volna, hogy a szegény pupos asszony meghallja beszédüket. Iván csakhamar egyébire kezdett gondolni s valami játékon törte a fejét.

„Tudod mit, Anna? Menjünk halászni! Már oly régen nem halásztunk! Szinte kár oly sokáig pihentetni szép horgainkat.“

„Az ám . . . de hol halászunk?“

„Hol? Hát itt közel, a kis tavon.“

„Az be van fagyva.“

„Nem tesz semmit . . . vízszek fejszét és vágok léket a jegen; annál mulatságosabb lesz a jég alól huzni ki a halacszkákat.“

„Jól van, hát menjünk.“

Ezzel előkeresték a halászathoz való szerszámaikat, felöltöztek jó melegben és kimentek a halastóhoz. Csakugyan be volt fagyva, de a jég nem volt még nagyon kemény s bár kényelmesen lehetett rajta járkálni, Iván nem nagy fáradsággal vágott jókora léket, melyen aztán horgaikat bevetették.

Jó ideig tartogatták már a horgot s bizony fázott is lábuk, csak úgy szedegették és emelgették; végre Iván érezni kezdé, hogy valami huzogatja az ő horgát.

„Hohó! Már én fogtam! Már én fogtam!“

Kihuzta a horgot és csakugyan: szép, ezüst pikkelyes halacska függött rajta.

„Jaj be szép! Milyen gyönyörű!“ kiáltott Anna örvendezve. „Kiváncsi vagyok, valjon az én horgomra is akad-e valami?“

Alig mondta ki e szavakat, úgy megrántotta valami a horgot, hogy Annácska majd belebukott a vízbe.

„Jaj Iván, segíts! Én nem bírom kihuzni, ez legalább is egy mászás hal.“

„Add ide a horgot“ szólt Iván, „de azalatt fogd meg az én halamat, hogy valamikép vissza ne ugorjék a vízbe.“

Anna átadta a horgot s Iván kezdett minden erejéből huzni; hanem a jég ilyen erős taposásra még gyöngé volt; egyszerre nagyot reccsent, nagy darabon beszakadt és Iván a vízbe bukott. Anna nagyot kiáltott ijedtében s majd maga is beleugrott a vízbe nagy zavarában. Szerencsére néhány másodperc múlva a víz fölvetette Ivánt épen a lyuk szélénél, úgy hogy a jeget megragadhatta. Ki akart mászni a vízből, de amint a jégtáblára ránehezkedett, ez mindig betört s így mentül többet mozgott Iván, annál veszedelmesebb lett helyzete.

„Anna, szaladj segítségért, hozzatok köteleket! Én addig majd így fentartom magamat,“ szólt Iván s a kis leány hanyatthomlok kezdett futni lakásuk felé. Ez nem volt épen közel s szegény Anna kétségbe volt esve félelmében, valjon addig, míg a házba ér s onnan segílyt hoz, Iván képes lesz-e magát a víz fölött fentartani.

Milyen nagy volt öröme, mikor

alig néhány lépésnyire a veszedelem helyéről találkozott azzal a pupos, szegény öreg asszonnyal, ki lassacskaú ballagott arra.

„Oh, kedves jó asszony!“ kiáltott Anna lélekszakadva, „jöjjön csak, jöjjön csak! A bátyám itt a vízbe esett, én szaladok kötélért a házba, de míg visszaterek, talán valamikép segíthetne rajta.“

Az öreg asszony meglepetve nézett a zokogó kis leányra; soha sem látta ezelőtt, nem is értette tulajdonképen, hol van az a fuldokló fiú; de mert jó szive volt, mindjárt sietve indult azon irányban, melyet Anna mutatott. Alig néhány lépésről azonban visszafordult s a már szaladásnak indult kis leány után kiáltott:

„Megálljon csak, kedves gyermek! Ha csak kötélre van szüksége, az van nálam itt e csomagban, olyan hosszú, hogy bizonyosan elegendő lesz . . . tudja . . . az én fiam kötélverő s én járogatok a vásárra . . . de ma bizony rossz vásár volt, keveset adtam el. No de annál jobb, legalább lesz mivel megmenteni a kis fiut.“

Ideje is volt, hogy odajöttek, mert Ivánnak már zsibbadni kezdtek kezei a hidegtől s alig tudta magát már tartani. Az öreg asszony hamar kibontott egy hosszú köteleket, ügyesen cdadobta épen Iván közelébe, úgy hogy ez megkaphatta s aztán szerencsésen kijutott a partra. Néhány perczig pihent, letisztította magáról a jeget, aztán mindhárman bementek a házba.

Kézelhetni, milyen nagy volt a

szülők ijedtsége és öröme is, mikor a veszedelemről és a szerencsés menekülésről értesültek és milyen hálások voltak a szegény öreg asszony iránt, kinek a megmentést köszönheték. Ivánt anyja lefektette az ágyba, hogy jó isszadás által elejét vegye a meghülés következményeinek, Annának pedig oda kellett ülni az ágy mellé és ápolni testvérét, mit örömmel teljesített. Ezalatt pedig a konyhában a szegény öreg asszonyt pompásan megvendégtették, úgy hogy talán esztendő óta sem volt ilyen jó napja; de a jó asszony még ennél is jobban örült annak, hogy Ivánt megmentenie sikerült s mikor elment, engedelmet kért, hogy másnap eljöhessen tudakolni, nem lett-e valami baja az ő kis megmentettjének.

Iván ekközben csendesen feküdt az ágyban s még mindig fázott, mert a fagyos víz ugyancsak átjárta testét. Anna ott ült mellette s hosszú csend után egyszerre halkán szólt:

„Oh Iván, mennyire sajnálom, hogy azt a jó öreg asszonyon úgy nevettem! Én olyan rossz lány vagyok!

Te örülhetsz, hogy nem tetted, sőt engem is intettél.“

„Örülök bizony! Hanem ha megbántad tetteidet, akkor már jól van s látod, a gondviselés sem akart büntetni, mert épen őt hozta utadba. Csak máskor aztán jobban gondold meg, mi fölött gonyolódol.“

„Oh! bizonyosan! Nem leszek többé olyan gonosz és remélem, isten megbocsátja ebűnőmet, ha igazán megjavulok.“

Egy köny pergett végig Annácska arcán, aztán megcsókolta testvérét, ki ezalatt már szépecskén elaludt s néhány óra múlva épen és egészségesen kelt föl.

A szegény öreg asszony másnap csakugyan eljött tudakozódni s a

két gyermeknek valóságos ünnep volt ez; elhalmozták mindenféle jóval s gazdag ajándékokkal bocsátották haza. Azontúl mindig gondját viselték s Annácska soha sem feledte többé, hogy jól meg kell ám az embernek fontolni, kin és miért nevet.

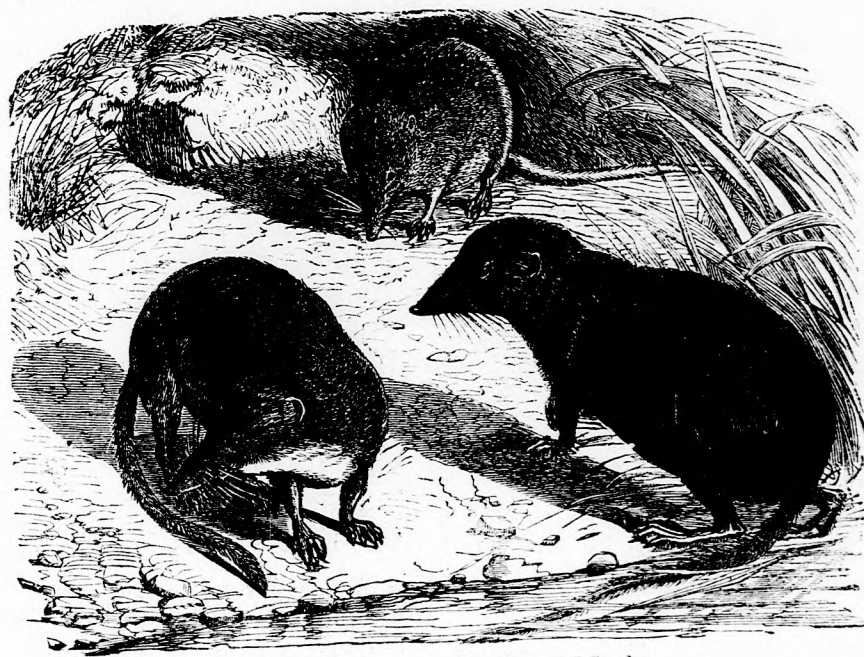

REJTETT PIPÁZÓ. (Lásd a 126. l.)

GYERMEK ÉS DARÁZS.

SZÉP nyári napon egy kertészlegény szorgalmasan dolgozott a kert sővénykerítésének nyirbálásán, hogy az szép szabályos legyen. Nagy buzgalmában nem vette észre, hogy darázs-fészek van ott a sővényben s egy erős vágással nekiment. Szerencsétlenségére éppen otthon volt az egész darázs-család s rettentő volt ennek haragja amiatt, hogy az ő fész-

kötet valaki bántani meri. Egy pillanat alatt kint voltak mindnyájan s dühös zummogással nekimentek a szegény embernek, mielőtt ez futásra gondolhatott volna; fejére, nyakára, arcára szálltak s mérges fulánkjakkal összeszurdosták, úgy hogy szegény hangosan kiabált a fájdalomtól. Persze igyekezett magát védelmezni a vakmerő támadás ellen, de hiába, nem birt a darázs-sereggel, mert míg egyet elkergetett, tízen jöttek vissza, hogy boszujokat kitöltsék rajta.

MEZEI EGÉRKE. (Lásd a 126. l.)

Több munkás is volt közel s ezek siettek segítségre, de mielőtt odaértek, a szegény kertészlegény már egészen össze volt szurkálva a darázsok mérges fulánkjaitól; arcza, keze megdagadt s vagy két hétig ágybanfekvő beteg lett, majd hogy szemevilágát el nem vesztette.

Mint ebből láthatjátok, a darázs nagyon boszuálló kis állat. Magától nagyon ritkán támad meg ugyan, de ha valaki ingerli, vagy fészkehez nyúl, akkor az-

tán használja fulánkját s a kit megszurta, az ugyan megemlegeti.

Ejnye de csunya állat! fogjátok mondani.

Ugy van; de ne higyétek, hogy e darázsok nem hasonlítanak azon fiukhoz kik csendesen játszanak, vagy azon leánykákhoz kik békésen bábuozgatnak, míg valaki közelükbe jő; de mihelyt valaki hozzájuk nyúl, rögtön felfortyannak, mérgeskednek mint a pulykakakas és éles,

sértő szavakat mondanak, melyek nagyon hasonlítanak a darázs fulánkjához.

Gyakran halljuk, hogy gyermekek bosszus arcuzal mondják valamely játszótársukról:

„Én nem bántottam volna, ha ő békében hagy; de meg akartam neki mutatni, hogy nem engedem magamat bosszantatni.“

Midőn a gyermek így tesz és beszél, nem ugyan egy fokozaton áll-e a mérges, boszuvágyó darázsokkal? Jobb-e akár csak egy hajszálnyival, mint azon oktalan kis darázs-család, mely a szegény kertészlegényt agyonszurkálta, mivel fészekéhez nyult? Nem bizony! A darázs roszat rosszal fizet vissza, de a gyermek igyekezzék jóval kiegyenlíteni még a szenvedett sérelmet is, mert csak ezen uton teheti magát kedvelté.

Emlékezzetek meg erről, kis olvasóim és vigyázzatok, hogy nyelvetek soha se legyen fulánkká!

MEZEI EGÉRKE.

(Képpel a 125. l.)

Hegyes orru kis egér
Minden lukba belefér!
Zöld erdő a tanyátok,
Vén egér az anyátok.

Ott a szép kukoricza
Nem ér oda a czicza;
Édes szemű tengeri,
A kis egér szereti.

Piczi, fehér a foga,
Mint beretra, ugy fog a'
Kemény haju diót is
Meglékel a kis hamis.

Ha fagy s hideg hó esik
Édes gyökérkét eszik,
Királyyal sem cserélne
A mezei egérke.

REJTETT PIPÁZÓ.

(Képpel a 124. l.)

Károly urfi, ugyan mi a?
Miért buvik a csalitba?
Félénken nézdel körül
S majd a sűrűbe merül.

Mit csinálsz ott Károly úrfi?
Mi az: bokor mögé búni?
Ha rezdül a falevél
Remegsz mint nyárfalevél.

Zöld bokorban mit kereshet?
Valjon abba miket rejthet?
Zöld levél mögül, nagy ég!
Füst szállong fel, bodor, kék!

Károly, Károly, milyen bűz e?
Károly, rosz fát raksz a tűzre!
Talán a fa nem is rosz —
Egyebet gyújt a gonosz.

Itt vagy Károly? S mért vagy sápadt?
Miért ingadozik lábad?
A dohánytól odavan —
Megviselte csufosan.

GRÖNLANDI NEVEK.

A szegény grönlandiak nagy zavarban vannak, midőn gyermekeiknek nevet kell adniok; ők nem ismerik azt a tömördek nevet, melyet mi birunk s ezért különböző tárgyokról nevezik el a gyermekeket, ugy hogy sokszor a legfurcsább dolog sül ki. Így p. o. egy grönlandi családapa négy fiát így nevezte el: Ullo (görbe kés), Amant (medvebőr) Isurisiak (lámpabél) és Aberkak (szalonna). — Képzhetni, milyen furcsa volna az nálunk, ha az apa így szólna: „Görbe kés, menj iskolába!“ vagy; „Lámpabél, mosakodjál meg!“ vagy pedig „Medvebőr, öltözzél föl“ vagy: „Szalonna, ne egyél annyit, megrontod a gyomrod!“

A MUNKA ÉRTEKE.

Tudjátok, mennyit ér egy font arany? Körülbelül 500 frtot.

Egy font vas pedig, — alig néhány krajczárt.

Azt fogjátok erre mondani, hogy a vas az aranyhoz képest mily értéktelen anyag! És félig meddig igazatok van. De mégis van valami, a mi által értéktelen anyagból is roppant drága kincset lehet csinálni. Mi ez? A becsületes, értelmes munka.

Ha azt az egy font vasat ügyes munkás feldolgozza rugókká, olyan rugókká, minőket zsebórákban bizonyosan láttatok már, akkor egészen másként fog allani a dolog. Egy font ilyen rugó 6,—8,000 forintot ér, vagyis olyan összeget, minőt egy font arany semmiféle ékszeralakban sem érhet el.

Ilyen a munka értéke s ezért joggal mondhatni, hogy a becsületes, értelmes munka csodákat mível.

AZ OKOS SZARVAS

Olvastam egyszer egy szarvasról, mely esztendőnkön át élt az erdőben, a nélkül, hogy meg tudták volna löni; sokszor üzték kutyákkal. Lesbe álltak reá, de hiába. Mikor a vadászok és a kutyák már egészen közel voltak hozzá, beszaladt valamely majorba, vagy faluba is, ha közel volt. Egyszer nem tudott másképp menekülni, mint az által, hogy beszaladt egy boltba s ott maradt egy ideig. Máskor meg a major udvarába a kutyák utána rohanván, a mi szarvas barátunk fölszaladt a lépcsőn az emeletbe s belépett a szobába, hol a háziasszony éppen csendesen varrogatott. Az asszony fölkel, megsimogatta a szarvast, s mikor a vadászok már távoztak, levezette a kertbe s ott reá zárta az ajtót. Itt csakhamar úgy megtetszett neki az élet, hogy nem is kívánkozott odább s ott ma-

radt mindvégig csendes nyugalomban, nem háborgattatva többé sem vadászok, sem kutyák által.

A FARIZEUSOK.

Mózes átadta volt halála előtt Izrael fiainak mindazon parancsokat, melyeket neki Isten kinyilatkoztatott s azt mondá nekik: „Hordjátok szivetekben e szavakat s hordjátok karjaitokon és mint ékességet homlozatokon.“ Mózes e parancsa következtében a zsidók kiirtak egyes mondásokat a szentírásból hosszú vékony pergamendarabokra s ezeket karjaikon és homlokaikon viselték.

A farizeusok pedig a zsidók egy olyan felekezetét képezték, kik inkább csak külszinre voltak vallásosak, valósággal pedig hitetlenek. Ők nagyon széles szalagokra irták a jelmondásokat és ruháikon is szélesebb zsinorzatot és rojtot viseltek, mint mások, azt állítván hogy ekként buzgóbban imádják Istent, mint a többiek. Pedig szivökben álnokok voltak, igaztalan nyereség után vágyakoztak és sok gonoszságot követtek el. És Isten ezt látva, el is fordult tőlök és szenteskedésükért megbüntette őket.

Az ELTÖRT BÁBU. (Lásd a 119. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡